

[Christophersen]

kun tiden fra nu af og 10 minutter frem, og derfor må jeg indskrænke mig til nogle få mere centrale bemærkninger.

Jeg lagde vel mærke til den måde, både statsministeren og finansministeren argumenterede på. Jeg lagde mærke til, hvad finansministeren sagde om personhætz, om boulevardpressetil, og jeg lagde mærke til, hvad statsministeren sagde om 3 partier, der øjensynlig, muligvis, sådan tegnede billedet sig, forstod jeg, ville rotte sig sammen.

En statsminister og en finansminister, der føler sig så presset af de økonomiske realiteter og af den politiske situation, at de vil bruge deres tid på en argumentation af den art, dem skænker jeg gerne ubegrænset tid. Det vil jeg overhovedet ikke bruge mine kræfter på. Jeg vil i stedet for prøve at koncentrere mig om de realiteter, som man tydeligvis ikke har megen interesse for at tale om.

Lad os vende tilbage til det, som burde være udgangspunktet for denne debat: hvordan er den situation, vi står over for nu ved afslutningen af folketingets arbejde, den situation, som man ikke har haft megen lyst til at tale om her i de afsluttende indlæg? Er vores betalingsbalancesituation bedre i dag end for 2 eller 3 måneder siden? Tegner der sig noget som helst billede af, at det, man har gennemført, vil betyde, at den næste år og næste år igen vil forbedre sig? På ingen måde; det fremgår ganske klart af alle de beregninger og vurderinger, der er fremlagt, at der med det, der er gennemført, ikke er lagt op til forbedringer; tværtimod vil det blive dårligere år for år.

Ja men der kommer mere endnu, siger regeringen så. Der kan man vel nok have lov at spørge: hvad er det egentlig for instrumenter denne regering nu har tilbage? Den vil ikke gennemføre større offentlige besparelser, den vil kun føre indkomspolitik på nogle vilkår, som den ved at der ikke er noget som helst flertal for i dette her folketing. Pengepolitikken er belastet til et bristepunkt og skatte- og afgiftspolitikken er også belastet til deres bristepunkt. Hvad er der egentlig tilbage for den regering, som her taler om, at der kommer nye anstrengelser? Er der overhovedet nogen værktøjer tilbage i kassen? Det har vi vores meget stærke tvivl om.

Så siger statsministeren: ja men denne situation er jo ikke en anden situation end den, der eksisterede, da SV-regeringen op-

hørte; det er dog noget mærkelig noget, at venstre nu er så kritisk. Men det var jo baggrunden for, at det regeringssamarbejde ophørte, hr. statsminister. Vi ville ikke acceptere at skulle tage et medansvar for en klart uholdbar økonomisk udvikling, og vi vil stadig ikke acceptere det.

Så siger statsministeren, at der også manglede konkrete forslag, og det har der jo været en diskussion om her for et par minutter siden. Ja men hvad er det dog for en påstand at komme med? Vi har siddet og forhandlet i ugevis. Vi har siddet i regering sammen i over 1 år. Statsministeren ved da meget vel, hvad det er, venstre mener der er brug for i den økonomiske politik. Vi har klart sagt: langt større offentlige besparelser end dem, regeringen nu lægger op til. De kræfter, der dermed frigøres, skal vi bruge til at få lempet kreditpolitikken med; vi skal bruge dem til at føre en langt mere positiv erhvervs politik; vi skal fjerne en række af de omkostninger, der i dag ligger på virksomhederne. Jeg troede egentlig ikke, det var nødvendigt at gentage det, men det gør jeg så gerne.

Jeg troede heller ikke, det var nødvendigt endnu en gang at diskutere om, hvad det var for besparelser venstre og det konservative folkeparti foreslog. Men endnu en gang bruger statsministeren den helt urimelige argumentation, at kravene blev sat i vejret under forhandlingerne. Hvis statsministeren læser Folketingstidende 1979-80, 2. saml., sp. 9027, fra vores debat i maj, vil han dér kunne læse, hvordan jeg klart har tilbagevist det argument.

Grunden til, at både vi og de konservative stillede vores tal op, som vi gjorde, var, at regeringen jo i sit udgangspunkt valgte noget andet end os, for regeringen sagde nemlig: nu lægger vi oven på de små 2 mia kr., vi vil spare ekstra, de sparerammer, der allerede for længst var aftalt med Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen – det var i juni sidste år – og med venstre i et regeringssamarbejde. Og det var minsandten en kunst at aftale de sparerammer. Statsministeren sagde ikke i juni sidste år, da vi drøftede dem: det er jo ingen kunst; tværtimod brugte vi 3-4 uger på det. Problemet for regeringen var, at den stod med en udeblivende leverance, den opfyldte ikke sine politiske forpligtelser, og derfor solgte den de besparelser politisk én gang til.